

Sygn. akt III AUa 20/13

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marta Sawińska
Protokolant:	starszy inspektor sądowy Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

o wysokość świadczenia

na skutek wniosku S. K.

w przedmiocie wyznaczenia pełnomocnika z urzędu

postanawia:

odmówić S. K. ustanowienia pełnomocnika z urzędu do skargi kasacyjnej.

	SSA Marta Sawińska	
--	--------------------	--

UZASADNIENIE

W dniu 14 czerwca 2013r. S. K. wniósł o przyznanie pełnomocnika z urzędu i zwolnienie od kosztów sądowych w celu wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu Sadu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 czerwca 2013r., sygn. III AUa 20/13. W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że jego sytuacja materialna nie pozwala mu na ustanowienie pełnomocnika z wyboru. Ponadto wnioskodawca wskazał, że nie potrafi sam prowadzić własnej sprawy. Wnioskodawca wraz z wnioskiem przedłożył oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Sąd Apelacyjny postanowił odmówić S. K. ustanowienia pełnomocnika z urzędu do skargi kasacyjnej.

Na wstępie niniejszych rozważań wskazać należy, że instytucja pełnomocnika z urzędu ma charakter wyjątkowy i przysługuje osobom najuboższym, które nie mają żadnych możliwości gromadzenia środków pieniężnych i tylko wówczas, jeżeli Sąd uzna udział adwokata lub radcy prawnego w sprawie za konieczny.

Wskazać należy również tytułem wstępu, że zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Powyższy wymóg nie sanuje jednak obligatoryjnego przyznawania stronie pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi kasacyjnej. W takim przypadku Sąd musi badać zawsze przesłanki z art. 117 § 2 i 5 k.p.c.

Przechodząc zatem do omówienia wskazanego powyżej art. 117 k.p.c. wskazać należy, że zgodnie z jego § 1 strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.p.c. osoba fizyczna, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Sąd uwzględni wniosek, jeżeli udział adwokata lub radcy prawnego w sprawie uzna za potrzebny (art. 117 § 5 k.p.c.).

Wnioskodawca wraz z wnioskiem przedłożył oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, z którego jednoznacznie wynika, że posiada stałe źródło dochodu w postaci emerytury (2.307,75 zł. miesięcznie). Jednocześnie wnioskodawca wskazał stałe wydatki na utrzymanie swoje i rodziny, które w wymiarze miesięcznym nie przewyższają uzyskiwanego miesięcznie dochodu. Powyższe przesądza o braku możliwości uznania, że wnioskodawca nie posiada stałego dochodu i jakiegokolwiek wydatek na jej profesjonalną reprezentację przed Sądem przyczyni się do uszczerbku dla niego i jego rodziny. Są Apelacyjny wskazuje jednocześnie na ugruntowane stanowisko doktryny, że strona wdająca się w spór sądowy winna przewidzieć koszty prowadzenia postępowania i zapewnić środki na ich pokrycie. Sąd Apelacyjny nie znajduje precedensu w orzecznictwie i doktrynie w zakresie tego stanowiska i w pełni je podziela.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 117 § 4 k.p.c. a contrario należało orzec jak w sentencji postanowienia.

	SSA Marta Sawińska	
--	--------------------	--